

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"א
מבן מלך ובן שפחה
שנתחלפו (5) סוף
גליון 71

שבת שלום קוראים יקרים

השבעו אנו זוכים לסיים את המעשה מהבן מלך ובן שפחה שנתחלפו. רבנו ז"ל מספר לנו איך זכה בן המלך האמתי לחזור לגדלותו, וכמו שהבנו לאורך כל המעשה, אם נתבונן בהשתלשלות הדברים, נוכל גם אנחנו כל אחד ואחד, לגלות את הדרך לחזור למקומו האמתי, להיות, להרגיש ולפעל כמו בן מלך אמתי.

לפני הכל אנו רואים שכן המלך האמתי מתבטל לגמרי אל איש היער והולך בעצתו. לזכות לראות את האמת, מי אני באמת ומה תפקידי בעולם, זה לא אפשרי לבד, חייבים להתקרב לצדיק אמתי שיש לו את הכח להכניע את השקר בתוכי. כמו שרבנו מלמד אותנו בליקו"מ ז': "ואי אפשר לבוא לאמת אלא על-ידי התקרבות לצדיקים וילך בדרך עצתם". זה היסוד והבסיס להכל, רק אחרי שזוכים להתבטל באמת לצדיק, והולכים בדרך עצותיו בתמימות, אפשר להתחיל לראות מה צריך לתקן ולסדר בתוכנו.

בהמשך כשבן המלך מגיע אל המדינה שנקראת: "דאס ניירישע לאנד און דער קלוגיר מלכות" "ואמרנו לו: האתה יכול לחגור מתנייה לזה, להחזיר אל המדינה השם הראשון? ובדאי אי אפשר להכניס עצמו לדבר כזה, ולא יכלו לנס". הנה הוא כבר הולך בדרך הצדיק, אף הוא רואה שאין לו כלל את הפחות והכלים הנדרשים כדי להחזיר למלוכה את השם הראשון. "והסיתו העבד הנ"ל, שיחזרו לביתם..." זה תפקידו של העבד - ליאש אותנו: תעזב, זה לא בשבילך, תחזר הבייתה למדות ולהרגלים המקרים. סתם עלה בדמיונה שיש לה איזה גדלה וחשיבות אמיתית, הנה אתה רואה שזה גדול ממדותיה... כי

גם אחרי שזוכים לקחת בדרך הצדיק עדין הנאמנות והבטול עומדים במבחן. "אף הוא לא רצה לחזור מחמת שהאדם היער אמר לו שילך למדינה זו, ושם יבוא לגדלה שלו". זה הסוד של בן המלך, שהמשיך להאמין בצדיק, ולא חזר לאחוריו והתנאש, אלא המתין במקומו, עד שקבל דעת וכלים, ונעשה מבין דבר מתוך דבר, שעל ידי זה יכול להחזיר למדינה את שמה האמתי.

ימה הבין בן המלך שעל ידי זה זכה למלוכה? הוא הבין שלא צריך שנויים ותקונים גדולים, אלא צריך לסדר כל דבר במקום. את האדם שעומד מחוץ לגן, שזה מרמז על ה' יתברך כביכול, צריך להעמיד במרכז הגן. צריך להכניס את ה' יתברך למרכז החיים שלנו, שכל מהלך חיינו, יסובבו סביב ה' יתברך, מה ה' רוצה ממני בכל ענין. רק כשרצון ה' עומד בראש סדר העדיפויות שלנו, אפשר להגיע לשלום בתוך רדיפות הבלי העולם הזה.

בהמשך הוא מבין שצריך לנתק מעט את המטה, השליחן והמנונה ממקומם, שזה מרמז על השנה האכילה וקדשת שבעת הנרות שצריך לתקן כדי לזכות לגדלה אמיתית. אף גם כאן הוא מבין שלא בשמים היא, אלא כלשון רבנו הקדוש: "שצריכין לנתקה קצת מן המקום שעומדת". כלומר צריך צעד קטן, כי הכל כבר נמצא, רק ללא הסדר. חסר הסדר הנכון, מתי לישן ומתי לקום, ומתי ואיך לאכל, מה אני נשמר מלראות, ואיזה דבורים אני לא מוכן לשמע. כך צריך לסדר הכל במקומו ובזמנו הנכון, עד שנזכה ל"ואז התחילו כלם לנגן נגון הנפלא מאד.... ואז נתנו לו המלוכה".

שבת שלום ומברך!

יצוה לסדר הכל כראוי:
לקח השושנה מלמטה ולתחבת למעלה, וכן
כל הדברים הנ"ל לסדר כלם בסדר הראוי

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י"א מן מלך וכן שפחה שנתחלפו (5) שפחה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

כלי כסף וכלי זהב והוא נפלא ונורא מאד, אך אי־אפשר לכנס בו, כי כשנכנס בו אדם, אזי תכף מתחילין שם לרדפו, ורודפין אותו, והוא צועק, והוא אינו יודע כלל ואינו רואה מי רודף אותו, וכך הם רודפין אותו, עד שמבריחין אותו מן הגן

על כן נראה אם אתה חכם, אם תוכל לכנס אל הגן הזה. ושאל אם מכים את האדם הנכנס; אמרו לו, שהעקר שרודפין אותו, והוא אינו יודע כלל מי נמי רודף אותו, ובורח בבהלה גדולה מאד, כי כן ספרו להם בני אדם שנכנסו לשם.

והלך אל הגן (הינו זה הגן מלך האמת), וראה שיש לו חומה סביב, והשער פתוח, ואין שם שומרים, פי בודאי אין צריכים שומרים לזה הגן. והיה הולך אצל הגן,

והסתכל וראה, שעומד שם אצל הגן אדם, הינו שהיה מציר שם אדם. והסתכל וראה, שלמעלה, מעל האדם, יש דף, (שקורין טאבליציע), וכתוב שם, שזה האדם היה מלך לפני כמה מאות שנים, ובימי המלך הזה היה שלום, כי עד אותו המלך היה מלחמות, וכן אחריו היה מלחמות, ובימי המלך הזה היה שלום.

והתבונן מאחר שכבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, כנ"ל, שהכל תלוי בזה האדם; שכשנכנסין לגן ורודפין אותו אין צריכין לברח כלל, רק לעמד עצמו אצל האדם, ועל ידי זה יציל. ויותר מזה: שאם יקחו את האדם הזה ויעמידו אותו לפני בתוך הגן הזה, אזי יוכל כל אדם לכנס בשלום אל הגן הזה. (כל זה הבינו זה הגן מלך האמת על ידי שהיה מבין דבר מתוך דבר, כנ"ל)

והלך ונכנס אל הגן; ותכף כשהתחילו לרדפו הלה ועמד אצל האדם הנ"ל, שעומד אצל הגן מבחוץ, ועלידיזה יצא בשלום, בלי פגע כלל, כי אחרים, כשנכנסו לגן והתחילו לרדפם היו בורחים בבהלה גדולה מאד, והיו מכים ונלקים עלידיזה; והוא יצא בשלום ושלוה עלידי שיעמד עצמו אצל האדם הנ"ל.

והשרים ראו ותמהו על שיצא בשלום, ואזי צוה (זה הגן מלך האמת) לקח את האדם הנ"ל. ולהעמיד אותו בפנים בתוך הגן, וכן עשו, ואזי עברו כל השרים בתוך הגן ונכנסו ויצאו בשלום, בלי פגע כלל. אמרו לו השרים: אף־על־פי־כן, אף־על־פי שראינו ממך

והגן מלך האמת, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, היה הולך שם אצל שער המדינה הנ"ל, והבין, שהוא באפשר שיחגור מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון, פי כבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין שהוא באפשר. אף־על־פי שעדין אינו יודע איך ומה, איך יוכל לעשות זאת, אף־על־פי־כן, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין, שהוא באפשר.

ונתישב, שיצוה להניח אותו לכנס, והוא יכניס עצמו לזה (הינו להחזיר להמדינה שם הראשון) ומה יפסיד בזה? ואמר (לאותן האנשים, שלא רצו להניח לכנס שם שום אדם, כי אם מי שיחגור מתניו לענין הנ"ל), שנייחו אותו לכנס, והוא יחגור מתניו לענין הנ"ל להחזיר אל המדינה שם הראשון. והניחו אותו לכנס.

והודיעו אל השרים, שנמצא איש כזה, שרוצה לחגור מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון. והביאוהו אל השרים של המדינה, ואמרו לו השרים: תדע, שגם אנחנו אין אנו טפשים, חס ושלום, רק שהמלך שהיה, היה חכם גדול מפלג מאד, אשר כנגדו היינו כלנו נחשבים טפשים, ועל כן היתה המדינה נקראת מדינה טפשית ומלך חכם.

ואחר־כך נפטר המלך הנ"ל, ונשאר הגן מלך; וגם הוא חכם, אבל כנגדנו אינו חכם כלל, על כן נקראת המדינה (עכשו) להפך: מדינה חכמה ומלך טפש.

והניח המלך צוואה, שמי שימצא חכם כזה, שיוכל להחזיר להמדינה שם הראשון הוא יהיה מלך; וצוה לבנו, שכשימצא איש כזה יסתלק הוא מן המלוכה, ואותו האיש יהיה נעשה מלך, הינו פשימצא חכם כזה, שיהיה מפלג בחכמה מאד מאד, עד שכנגדו יהיו כלם טפשים, הוא יהיה מלך, כי זה האיש יכול להחזיר להמדינה שם הראשון, כי יהיו חוזרים וקורין אותה מדינה טפשית ומלך חכם, כי הם כלם טפשים כנגדו, על כן תדע לאיזה דבר אתה מכניס עצמך. (כל זה אמרו לו השרים הנ"ל). ואמרו לו (הינו גם־כן השרים הנ"ל, כי כל זה הוא המשך דבריהם): הנסיון יהיה, אם אתה חכם כזה:

היות שיש פאן גן, שנשאר מן המלך שהיה, שהוא היה חכם גדול מאד; והגן הוא נפלא מאד מאד, שגדלים בו כלי מתכות

דָּבָר כְּזֶה, אֲרֵי־עַל־פִּי־כֵן בְּשֵׁבִיל דְּבַר אַחַד אֵין רְאוּי לְתַן לָךְ הַמְּלֻכָּה; נִנְסָה אוֹתָךְ עוֹד בְּדַבֵּר אַחַד.

אָמְרוּ לוֹ: הַיּוֹת שָׁיֵשׁ כָּאֵן כֹּסֵא מִהֶמְלָךְ שְׁהִיָּה, וְהַכֹּסֵא גְבוּהַ מָאד, וְאַצֵּל הַכֹּסֵא עוֹמְדִים כָּל מִינֵי חַיּוֹת וְעוֹפּוֹת שֶׁל עֵץ (הַיֵּנוּ שְׁהִים חֲתוּכִים וּמְתַקְנִים מִן עֵץ, בְּלַע"ז: אוּיסְגְּשְׁנִיצֵט), וְלִפְנֵי הַכֹּסֵא עוֹמֵד מְטָה, וְאַצֵּל הַמְּטָה עוֹמֵד שְׁלַחַן, וְעַל הַשְּׁלַחַן עוֹמֵד מִנּוֹרָה, וּמִן הַכֹּסֵא יוֹצְאִים דְּרָכִים כְּבוֹשִׁים (שְׁקוֹרִין גִּשְׁלַאגְניֵיעַ וְעַגִּין), וְהַדְּרָכִים הֵם בְּנוּיִים בְּבַנִּין חוֹמָה (הַיֵּנוּ גִימוֹאִירְטֵי וְעַגִּין),

וְאלו הַדְּרָכִים יוֹצְאִים מִן הַכֹּסֵא לְכֹל צֵד, וְאֵין אָדָם יוֹדַע כָּלֵל מָה עֵנִין הַכֹּסֵא הַזֶּה עִם הַדְּרָכִים הַלְלוֹ, וְאלו הַדְּרָכִים, כְּשֶׁהֵם יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְׁטִים לְהֵלֵן אִיזָה שְׁעוֹר, עוֹמֵד שָׁם אֲרִיָּה שֶׁל זֶהָב, וְאִם יִלָּךְ וְיִתְקַרֵּב אֶצְלוֹ אִיזָה אָדָם, אֲזִי יִפְתַּח אֶת פִּיו וַיְבַלְעֵנוּ

וְלַהֲלֹךְ מִן אוֹתוֹ הָאֲרִיָּה מִתְפַּשְׁט הַדְּרָךְ עוֹד לְהֵלֵךְ יוֹתֵר, וְכֵן בְּשָׂאָר הַדְּרָכִים, הַיּוֹצְאִים מִן הַכֹּסֵא, הַיֵּנוּ שֶׁגַם הַדְּרָךְ הַשְּׂנִי, הַיּוֹצֵא מִן הַכֹּסֵא לְצַד אַחַר, הוּא גַם־כֵּן כֶּף כְּשֶׁמִּתְפַּשְׁט וְנִמְשָׁף הַדְּרָךְ אִיזָה שְׁעוֹר, עוֹמֵד שָׁם מִין חָיָה אַחַר, כַּגּוֹן לְבִיא שֶׁל מִינֵי מִתְכוּת, וְשָׁם גַם־כֵּן אִי־אַפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו כֻּכַל,

וְלַהֲלֹךְ מִתְפַּשְׁט הַדְּרָךְ יוֹתֵר, וְכֵן בְּשָׂאָר הַדְּרָכִים. וְאלו הַדְּרָכִים הֵם מִתְפַּשְׁטִים וְהוֹלְכִים בְּכָל הַמְּדִינָה כְּלָה,

וְאֵין שׁוֹם אָדָם יוֹדַע עֵנִין הַכֹּסֵא הַנַּ"ל עִם כָּל הַדְּבָרִים הַנַּ"ל עִם הַדְּרָכִים הַנַּ"ל; עַל כֵּן תִּתְנָסֶה בְּזֶה, אִם תּוּכַל לִידַע עֵנִין הַכֹּסֵא עִם כָּל הַנַּ"ל.

וְהָרִאוּ לוֹ הַכֹּסֵא, וְרָאָה, שֶׁהוּא גְבוּהַ מָאד וְכו'. וְהֵלָךְ אֶצֶל הַכֹּסֵא וְהִסְתַּכַּל וְהִתְבּוֹנֵן, שֶׁזָּאת הַכֹּסֵא עֲשׂוּיָה מִן הָעֵץ שֶׁל הַתְּבֵה הַנַּ"ל (הַיֵּנוּ הַכְּלִי הַנַּ"ל, שְׁנִתַּן לוֹ אָדָם הַיֵּעַר, כֻּכַל).

וְהִסְתַּכַּל וְרָאָה, שֶׁחָסַר מִן הַכֹּסֵא לְמַעְלָה אִיזָה שׁוֹשְׁנָה (הַיֵּנוּ רִיזִידְלִי), **וְאִם הָיָה לְהַכֹּסֵא זֹאת הַשׁוֹשְׁנָה,** הָיָה לָהּ הַכַּח שֶׁיֵּשׁ לְהַתְּבֵה הַנַּ"ל (הַיֵּנוּ הַכְּלִי הַנַּ"ל, שְׁהִיָּה לָהּ כַּח לַנְּגוֹן כְּשֶׁהָיָה מִנִּיחִין אוֹתָהּ עַל אִיזָה מִין חָיָה אוּ בְּהֵמָה אוּ עוֹף, כֻּכַל).

וְהִסְתַּכַּל יוֹתֵר וְרָאָה, שֶׁזָּאת הַשׁוֹשְׁנָה, שֶׁחָסַר לְמַעְלָה מִן הַכֹּסֵא, הִיא מְנַחַת לְמַטָּה בַּכֹּסֵא, וְצִרְיָכִין לְקַח אוֹתָהּ מִשָּׁם וְלַהֲנִיחָה לְמַעְלָה, וְאַזִּי יְהִיָּה לְהַכֹּסֵא הַכַּח שֶׁל הַתְּבֵה הַנַּ"ל, כִּי הִמְלָךְ שְׁהִיָּה, עֲשֵׂה כָּל דְּבַר בַּחֲכָמָה, בְּאִפְן שֶׁלֹּא יִבִּין שׁוֹם אָדָם אֶת הָעֵנִין, עַד שֶׁיָּבִיא חֲכָם מַפְלָג, שֶׁיִּבִּין אֶת הַדְּבַר, וְיִוְכַל לְכוּן לְהַחֲלִיף וּלְסַדֵּר כָּל הַדְּבָרִים כְּרִאוּי.

וְכֵן הַמְּטָה הַבַּיִן, שְׁצָרִיכִין לְנַתְּקָה קֶצֶת מִן הַמְּקוֹם שְׁעוֹמֵדָתָּה, וְכֵן הַשְּׁלַחַן, צָרִיכִין גַם־כֵּן לְנַתְּקוֹ קֶצֶת, לְשֵׁנוֹת מְקוּמוֹ קֶצֶת, וְכֵן הַמִּנּוֹרָה, צָרִיכִין גַם־כֵּן לְנַתְּקָה קֶצֶת מִמְּקוּמָהּ, וְכֵן הָעוֹפּוֹת וְהַחַיּוֹת, צָרִיכִין גַם־כֵּן לְשֵׁנוֹתָם כָּלֵם מִמְּקוּמָם לְקַח זֶה הָעוֹף מִמְּקוֹם זֶה וְלַהֲעֲמִידוֹ בְּמִקְוֹם זֶה, וְכֵן כָּלֵם, כִּי הִמְלָךְ עֲשֵׂה הַכֹּל בְּעִרְמָה וּבַחֲכָמָה, בְּאִפְן שֶׁלֹּא יִבִּין שׁוֹם אָדָם, עַד שֶׁיָּבִיא הַחֲכָם, **שְׁיִוְכַל לְהַתְּבוֹנֵן לְסַדֵּרם כְּרִאוּי.**

וְכֵן הָאֲרִיָּה שְׁעוֹמֵד שָׁם (אַצֵּל הַתְּפַשְׁטוֹת הַדְּרָךְ), צָרִיכִין לְהַעֲמִידוֹ כָּאֵן, וְכֵן כָּלֵם. וְצוּהַ לְסַדֵּר הַכֹּל כְּרִאוּי: לְקַח הַשׁוֹשְׁנָה מִלְּמַטָּה וּלְתַחֲבֹה לְמַעְלָה, וְכֵן כָּל הַדְּבָרִים הַנַּ"ל לְסַדֵּר כָּלֵם בַּסְּדֵר הַרְּאוּי, כֻּכַל,

וְאַז הַתְּחִילוּ כָּלֵם לַנְּגוֹן נַגּוֹן הַנְּפִלָא מָאד, וְעֲשׂוּ כָּלֵם הַפְּעֻלָה הַרְּאוּיָה לְהֵם וְאַז נִתְּנוּ לוֹ הַמְּלֻכָּה.

עֵנָה וְאָמַר הַבֵּן מְלָךְ הָאֲמַת, שֶׁנֶּעַשְׂהָ עֵתָה מְלָךְ, אֵל בֶּן הַשְּׁפַחָה הָאֲמַת הַנַּ"ל: עֵתָה אָנִי מִבְּיָן, שְׁאַנִּי בֶּן הַמְּלָךְ בְּאַמַת, וְאַתָּה בֶּן הַשְּׁפַחָה בְּאַמַת!

(גַּם אֵלָּה דְּבַרֵי רַבֵּנוּ, נ"י. אַחַר שֶׁסִּפְּרָה זֹאת הַמְּעִשָּׂה, עֵנָה וְאָמַר דְּבָרִים אֵלָּה).
בְּדוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים, כְּשֶׁהָיָה מְדַבְּרִים וּמְשִׁיחִים קְבֻלָּה, הָיָה מְשִׁיחִים בְּלָשׁוֹן כְּזֶה, כִּי עַד רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי־יְחִיאֵהוּ גְלַה קְבֻלָּה בְּאַתְגְּלִיא; וּמִקְדָּם, כְּשֶׁהָיָה חַבְרִים מְדַבְּרִים קְבֻלָּה, הָיָה מְדַבְּרִים בְּלָשׁוֹן כְּזֶה. כְּשֶׁהָנִיחוּ הָאָרוֹן עַל הַפְּרוֹת, הַתְּחִילוּ לְשׁוֹרֵר, וְהַבֵּן.

כִּי יֵשׁ חֲדַתּוֹתֵי דְסִי־הַרְּעֹאג, כְּשֶׁהַלְּבִנָּה מְקַבֵּלֵת חֲדוּשִׁים מִן הַשָּׁמַשׁ, וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוּאֵל א ו) כְּשֶׁנוֹשָׂאִין הָאָרוֹן אֶל בֵּית יִשְׁמָעֵל, וְאַזִּי כָּל הַחַיּוֹת נוֹשָׂאִי הַכֹּסֵא עוֹשִׂין נַגּוֹן חֲדָשׁ בְּחִינַת (תְּהִלִּים צ"ו): "מִזְמוֹר שִׁירוֹ לְה' שִׁיר חֲדָשׁ", שְׁזַהּוּ הַשִּׁיר, שֶׁשָּׁרוּ פְּרוֹת הַבָּשָׂן. וְזֶה בְּחִינַת מְטָה וְשְׁלַחַן וְכֹסֵא וּמִנּוֹרָה הֵם תִּקְוִינְהָא דְשִׁכְיָנְתָּא. וּבְחִינַת הַגּוֹן, כִּי אָדָם הַרְּאוּשׁוֹן נִתְּגַרֵּשׁ מִן הַגּוֹן, וְשַׁבֵּת אֲגִין גְלוּהִי, כַּמּוּבָא (עַן וְהִי שְׁמוֹת קַח). וְשַׁבֵּת הוּא בְּחִינַת מְלָךְ שֶׁשִּׁלּוּם שְׁלוֹ, בְּחִינַת הָאָדָם הַנַּ"ל, שֶׁהוּא מְלָךְ, שְׁהִיָּה שְׁלוֹם בְּיַמּוֹ, וְעַל כֵּן עִמְד עֲצַמו אֶצֶל שַׁבֵּת: וְהִשְׁאָר לֹא בָּאֵר.

(עֵנָה וְאָמַר אַחַר שֶׁסִּפְּרָה הַמְּעִשָּׂה הַזֹּאת בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן).
הַמְּעִשָּׂה הַזֹּאת הִיא הַפְּלֵא גְדוֹל, וְהַכֹּל אַחַד. וְהַבְּהִמוֹת וְכו' וְהַכֹּסֵא וְכו' וְהַגּוֹן הַכֹּל אַחַד. פַּעַם נִקְרָא (הַבְּחִינָה הַסְּרַמּוֹת בְּהַסְּפּוֹר) בְּשֵׁם זֶה, וּפַעַם בְּשֵׁם זֶה; הַכֹּל לְפִי הָעֵנִין וְהַבְּחִינָה. וְהַדְּבָרִים עֲמָקִים, נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים מָאד מָאד. (כֵּס אֵלָּה דְּבַרֵי רַבֵּנוּ נוֹ יְאִיר), וְיֵשׁ עוֹד, וְאֵין צָרִיכִין לְגַלוֹת לָכֵם. גַּם יֵשׁ עוֹד מֵהַשְּׁמִלְךְ, שֶׁהִיָּה בְּהַמְּדִינָה הַנַּ"ל, עֲשֵׂה דְבַר כֶּנֶגֶד הַחֲמָה, וְדְבַר כֶּנֶגֶד הַלְּבָנָה (הַיֵּנוּ שֶׁאֵלּוּ הַדְּבָרִים הָיָה מְרַמְזִים עַל חֲסָה וְיִבְנָה), וְהַלְּבָנָה הִיָּתָה אוֹחֲזוֹת נַר בְּיָדָהּ, וְכַשְׁמָגִיעַ הַיּוֹם אֲזִי אֵין הַנֵּר מֵאִיר, כִּי שְׁרָגָא בְּטִי־הַרְּעֹאד) וְכו', וְזֶהוּ שְׁאִמְרָה הַלְּיָלָה אֵל הַיּוֹם: מִפְּנֵי מָה, כְּשֶׁאַתָּה בָּא, אֵין לִי שֵׁם (כַּמּוּבָא לְעִיל), כִּי בַיּוֹם אֵין מוֹעִיל הַנֵּר כָּלֵל.

פְּרוּשׁ הַמְּעִשָּׂה הוּא כַּמוֹ הַכֹּסֵא, שֶׁעֲשֵׂה הַמְּלָךְ, כֻּכַל, שֶׁעָקָר הַחֲכָמָה שְׁצָרִיכִין לִידַע אִיךָ לְסַדֵּר הַדְּבָרִים. כַּמוֹ כֵּן מִי שְׁבָקִי בְּסִפְּרִים, וְלַבּוֹ שְׁלָם יִוְכַל לְהַבִּין הַפְּרוּשׁ, אֵךְ צָרִיכִין לְסַדֵּר הַדְּבָרִים הַיָּטִב, כִּי פַעַם נִקְרָא כֹּה, וּפַעַם נִקְרָא כֹּה, וְכֵן בְּשָׂאָר הַדְּבָרִים, הַיֵּנוּ בְּפְרוּשׁ שֶׁל הַמְּעִשָּׂה לַפְּעַמִּים נִקְרָא הָאָדָם שֶׁל הַמְּעִשָּׂה הַנַּ"ל בְּשֵׁם זֶה, וּלְפַעְמִים בְּשֵׁם אַחֵר, וְכֵן בְּשָׂאָר הַדְּבָרִים. אֲשֶׁרֵי מִי שִׁזְיָכָה לְהַבִּין דְּבָרִים אֵלוֹ לְאַמְתָּתוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם, אָמֵן וְאַמֵּן. (כֹּל זֶה דְּבַר רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ עֲלֵיו שְׁלֵוֹם זָכַר צָדִיק לְבָרַךְ).

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"א (5 סוף), מבן מלך ובן שפחה שנתחלפו

- שהוא היה מלך לפני כמה מאות שנים והיה שלום בימיו
- ט. מה הבין בן המלך כשראה כל זה?
 שהכל תלוי בזה האדם שמי שייכנס לגן ויעמוד ליד האדם הזה ינצל מהרדיפה
- שאם יעמידו את האדם לפניו בתוך הגן, יכול כל אדם להיכנס בשלום לגן
- שתי התשובות נכונות
- י. הכסא של המלך הקודם היה גבוה או נמוך?
 היה גבוה
 היה גבוה מאוד
 היה נמוך
- יא. למה אי אפשר לאדם להתקרב לכסא?
 כי כשמתקרב לכסא רודפין אותו וצועק
 כי כשמתקרב לכסא מכין אותו השרים
 כי עומד שם אריה של זהב, וכשמתקרב לכסא יפתח את פיו ויבלענו
- יב. למה אי אפשר לאדם להתקרב לדרך השני היוצאים מן הכסא?
 כי כשמתקרב רודפין אותו וצועק
 כי כשמתקרב מכין אותו השרים
 כי עומד שם חיה, כגון לביא של מיני מתכות, וכשמתקרב, יפתח את פיו ויבלענו
- יג. מה ראה בן המלך האמיתי שחסר מן הכסא למעלה?
 שושנה
 כתר
 בורג
- יד. מה קרה לכסא כשסדרו הכל כראוי, ומה נתנו לבן המלך אח"כ?
 התחילו כולם לנגן נגון הנפלא מאוד, ונתנו לו המלוכה
 התחילו כולם לנגן נגון הנפלא מאוד, ונתנו את המלוכה לבן השפחה
 התחילו כולם לרקד, ונתנו לו המלוכה
- טו. מה אמר בן המלך האמיתי לבן השפחה אמיתי?
 עתה אני מבין שאני בן המלך באמת
 עתה אני מבין שאתה בן השפחה באמת
 שתי התשובות נכונות
- טז. מה אתה לומד מהסיפור הזה?
 שצריך להאמין שאתה בן המלך האמיתי
 שהכל תלוי בסדר של כל דבר במקומו
 _____

- א. מה הבין בן המלך האמיתי אחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר?
 הבין שהוא לא יכול להחזיר שם המדינה לקדמותה "המדינה טפשית והמלך חכם"
- הבין איך יכול להחזיר שם המדינה לקדמותה "המדינה טפשית והמלך חכם"
- הבין שהוא באפשר להחזיר שם המדינה לקדמותה "המדינה טפשית והמלך חכם" אע"פ שאינו יודע איך
- ב. האם הניחו אותו להיכנס למדינה?
 כן
 לא
 רק אם יוכיח שהוא יכול להחזיר שם המדינה
- ג. מה אמרו השרים לבן המלך?
 שבקל יוכל להחזיר שם המדינה כי המדינה טפשית
 שהמדינה לא טפשית רק לעומת המלך החכם המופלג שנפטר, היה נקראת מדינה טפשית
- ד. למה לא הכניסו רק מי שיחזיר שם המדינה?
 כי השרים רצו שיהיה מלך חכם למדינה
 כי המלך הניח צוואה שמי שיוכל להחזיר שם המדינה לקדמותה, הוא יהיה המלך
 שתי התשובות נכונות
- ה. מה היה גדל בגן שנשאר מהמלך הקודם?
 פירות וירקות
 פרחים נאים ומתוקנים
 כלי מתכות, כלי כסף וכלי זהב
- ו. מה היה קורה לאדם שנכנס לתוך הגן הנ"ל?
 מתחילין שם לרדפו והוא צועק
 מכין אותו שם
 מניחים לו להיכנס בשלום
- ז. האם היו שומרים לגן שנשאר מהמלך הקודם?
 לא היו שומרים
 היו שומרים
 היה שער נעול
- ח. מה היה כתוב בטאבליצע (לוח) שהיה מעל האדם שהיה מציור בגן?
 שהוא היה מלך לפני כמה שנים והיה שלום בימיו
 שהוא היה מלך לפני כמה מאות שנה והיה מלחמות בימיו

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך